

[Villemoes.]

tierne indførte Manufakturkat — den Skat, som begyndte med 11,1 pCt., men senere nedsattes til 10 pCt. De 10 pCt. til Neergaard kunde ikke gaa i Længden, men 25 pCt. til Kofoed haaber vi kan gaa; det giver vi alle vor Stemme.

Jeg vil imidlertid gerne spørge den højtærede Finansminister, om det vil være forbudt en Restauratør at sætte Skatten paa sin Regning som et særskilt Beløb. Jeg har bevæget mig meget uden for Danmarks Grænser og set, at man i adskillige Lande, bl. a. i vort Naboland Tyskland, fører Spiritusafgiften op for sig. Det har vundet Hævd, tror jeg nok, at den Betjeningsafgift, som man afleverer til den dygtige og høflige Betjening, vi har paa danske Restaurationer, ganske stille gennem Tiderne er steget noget. Jeg antager, at den højtærede Finansminister, naar han er ude paa Rejser og køber et Glas Øl til 77 Øre, betaler 1 Kr. uden at faa noget tilbage. I gamle Dage betalte man 10 pCt., nu 15 pCt. eller mere i Drikkepenge, som det populært kaldes, og hvis vi fortsætter med at være lige saa flinke over for den Stand, der skal betjene os paa Restaurationer, vil Drikkepengene stige med et Tal, som ligger et eller andet Sted mellem 4 og 8 Mill. Kr.; nøjagtigere er det ikke let for mig at regne det ud. Jeg vil ikke sætte mine Drikkepenge ned de Gange, jeg kommer paa Restauranter, men stod Afgiften opført for sig, vilde man ikke medregne den. Hertil kommer en anden Ting. Staten er efterhaanden blevet Storrestauratør; forleden Dag fik den Ret til at indrette en „Beverding“ ved det skønne Øresund, og det er ikke ukendt, at Staten tager Forpagningsafgifter af dem, der driver slige Virksomheder. Ogsaa paa Jernbane- og Færgerestauranter tager Staten Procenter af Omsætningen. Hvis man kan sælge lige saa meget som hidtil, bliver Omsætningen en Del højere, men de paagældende Restauratører har alligevel Tab paa det, fordi Forpagningsafgiften stiger. Der findes ogsaa andre Forpagningskontrakter, hvorefter Restauratører i Husleje skal betale en nærmere fastsat Procentsats efter Omsætningens Størrelse. Jeg vil med Henblik herpaa gerne spørge den højtærede Finansminister, om der kommer Politi efter den Vært, som sætter sin Nota op med Beløbet delt i to Positioner.

I øvrigt maa jeg erkende, at det her drejer sig om et Vareforbrug, som de, der har tilstrækkelig Karakterfasthed, kan frigøre sig for, og som i det store og hele er skadelig for det menneskelige Legeme, men

det kan ikke nægtes, at Tallene er saa høje, at Køb af disse Varer næsten umuliggøres for den mindrebemidlede Del af Befolkningen, saa at det for manges Vedkommende bliver en næsten prohibitiv Luksus. Man kan ganske vist rejse det Spørgsmaal om f. Eks. Balkancigarer kan henregnes under Begrebet Luksus. Jeg mener, at Nydelsen ved at ryge slige Ting er saa som saa, jeg har nogle her, som jeg maa trækkes med, de er ikke morsomme. Jeg tager dem paa Grund af Tidernes Ugunst, men jeg ved ikke rigtig om Ordet Nydelse er det rette Udtryk.

I Henhold til Lovforslagets § 5 skal — som ogsaa den højtærede Finansminister har forklaret os her i Dag — det Beløb, som Afgifterne indbringer ud over det Beløb, som de indbragte i samme Tidsrum i Fjor, ikke gaa ind i den almindelige Statshusholdning, men indsættes paa en dertil oprettet Konto i Nationalbanken. Denne Foranstaltning er tænkt som et Led i den Bestræbelse, som en Række i disse Dage i det andet høje Ting fremsatte Lovforslag ogsaa skal være Udtryk for: at bremse op mod den Fare, Pengerigeligheden menes at indebære for den fremtidige økonomiske Udvikling. Som det er nævnt i Bemærkningerne til Lovforslaget, og som den højtærede Minister udtalte ogsaa for lidt siden fra denne Plads, er Lovforslaget en integrerende Del af det Lovkompleks, som Regeringen har bragt i Forslag. Paa den Foranledning vil jeg gerne for egen Regning have Lov til at sige, at jeg kan gaa med til at anbefale dette Lovforslag om midlertidige Forhøjelser af Forbrugsafgifterne paa Tobak, Cigarer, Cigarillos og stærke Drikke paa Restauranter o. s. v., men deri ligger ikke, at jeg for mit Vedkommende betragter Lovforslaget som et Led i Bekæmpelsen af en eventuel Inflationsfare, som jeg personlig ikke frygter i dette Øjeblik, og som efter min Opfattelse ikke bekæmpes ved f. Eks. Tvangsopsparring. Lovforslaget herom omfatter 30 000 af Landets bedrestillede Borgere, i hvert Fald dem, der har en skattepligtig Indtægt af over 10 000 Kr. Vi er 1 800 000 Skatteborgere, det vil sige, at det her drejer sig om et Udsnit af Befolkningen paa 1½ pCt.

Jeg har med Hensyn til Tvangsopsparring samme Syn som Professor, Dr. polit. Jørgen Pedersen i Aarhus, der forleden skrev en Bladartikel om dette Forhold, og som Professor Bertil Ohlin i Sverige, der har tilkendegivet sit Syn paa Sagen i en Polemik derovre. Jeg har den Mening, at den danske Regering allerede i 1940 heldigvis slog ind paa den rigtige Vej. Det er muligt, at visse